

ikke har truffet nogen saadan contractmæssig eller testamentarisk Bestemmelse for hele den Tidsperiode, for hvilken han kunde have gjort det, gjælder for den tilbagestaaende Tid den af Loven fastsatte Arveorden — saaledes kan den vel kaldes, uagtet den er forskjellig fra den sædvanlige Arveorden. Loven fastsætter nemlig en Række af visse bestemt betegnede Personer, som, den Ene efter den Anden, træde i Forfatterens Sted, nemlig først Wgtesfællen, dernæst Livsarvingerne og saa Forældre og Sødstende. Her standser Rækken; sjernere Slægtninge træde ikke i Kraft af Loven i Forfatterens Sted. Det vil heraf sees, at vor Lovgivning ikke har vedkjendt sig den Opfattelse, som jeg personlig ikke heller kan tilegne mig, at efter Forfatterens Død Retten til hans Skrifter skulde betragtes paa samme Maade som en almindelig Eiendom, der gik i Arv efter den almindelige Arvelovgivning; men Loven af 1857 har vedkjendt sig, at Forfatterens Ret trængte til et Værn imod vilkaarlige Indgreb. Da denne Lov blev vedtagen, var den udarbejdet væsentligst i Henhold til de Grundsætninger, som havde gjort sig gjældende i den europæiske Lovgivning. Naar man taler om den europæiske Lovgivning, tænker man naturligtvis paa de store, betydelige, europæiske Stater, som ere vante til at gaae i Spidsen i flige Forhold, fordi Trangen til flige nye Love der hurtigst og stærkest gjør sig gjældende. Det har navnlig været den franske Lovgivning, som i den Retning i Hovedbestemmelserne er gaaet i Spidsen, medens andre Lovgivelser mere have gennemarbejdet Enkelthederne, og den franske Lovgivnings Principer bleve derfor ogsaa fulgte ved Udarbejdelsen af Loven af 29de December 1857, om end med samtidig Benyttelse af andre Lovgivelseres Detailbestemmelser; og i det Hele med en vis Frihed og Selvstændighed, idet vi ikke, om jeg saa maa sige, fulgte den franske Lovgivning der, hvor den syntes os at være kommen ind paa en Sideretning, men ordnede Forholdet i det Enkelte paa den Maade, som vi efter vor Betragtning fandt det meest hensigtsmæssigt. Tre Aar, forinden Loven af 29de December 1857 blev vedtagen, havde man netop ved en fransk Lov af 1854 vedtaget 30 Aars-Fristen. Med Detailerne

tør jeg iøvrigt ikke opholde Thinget, men det maa jeg dog oplyse, at denne Lov gav i Virkeligheden en Beskyttelse, som strakte sig længere end vor Lov af 1857, idet man paa en noget egen Maade stillede Enken ganske ved Siden af Forfatteren og saa regne de 30 Aar først fra Enkens Død, hvis Enken overlevede Forfatteren. Her var der aabenbart en Inconsequents i den franske Lov, som ogsaa er bleven rettet. Men forøvrigt er det interessant at see, at netop personlige, tilfældige Forhold ogsaa i Frankrig have sat Lovgivningsmagten i Bevægelse. Man er i Frankrig bestandig gaaet frem med at udvide Tidsfristen, idet man nemlig i Revolutionslovgivningen havde en Tiaarsfrist; det første Keiserdømme indførte en 20 Aars Frist, og under det andet Keiserdømme kom man ved Loven af 8de April 1854 til 30 Aar. Vi optog nu i 1857 de 30 Aar. Længere turde vi den Gang ikke gaae. Smaa Stater ville ved nye Lovbestemmelser i Reglen slutte sig til, ikke gaae ud over, hvad der er ligesom almindelig europæisk anerkjendt. Siden den Tid har den aandelige Bevægelse i denne Retning i Frankrig været stærk, og meget ansete Mænd, Retskyndige og Andre, have kæmpet for en Theori, som jeg ikke anseer for at være rigtig, den nemlig, at Forfatterens Ret skulde betragtes ganske lige med en sædvanlig Eiendomsret og hans Skrifter som enhver anden Eiendom, saa at altsaa Retten til nye Dplag bevarede saa længe, der var Arvinger, og ganske gik i Arv efter de sædvanlige Regler. Da Sagen i 1866 igjen kom frem i den franske lovgivende Forsamling, saaa ønskes man, om jeg saa maa sige, om et Compromis, idet de, der kæmpede for Anerkjendelsen af Forfatterens litteraire Ret til det Yderste, altsaa for en vedvarende Eiendomsret, opgave denne Paastand, imedens man paa den anden Side forlængede Fristen fra 30 til 50 Aar, idet man dog med det Samme rettede det Sidespring, man havde gjort i 1854, idet man lod de 30 Aar regnes fra Enkens Død. Den franske Lovgivning falder altsaa nu her atter ganske sammen med den danske, idet man ikke lod denne længere Frist løbe fra Enkens Død, men fra Forfatterens Død; som gennemgaaende Regel satte man 50 Aar fra For-